

UN CLAM AL VENT

Escolto ta remor i en sóc gelós
de la bella cançó que duus, oh vent!
si entre el fullatge et mous amb pas silent
i de riallades ets missatger joiós
quan tu fas via prest entre la gent.

Si tu ets brisa suau, com m'acarones
cada matí quan just desperta el sol
i es lleva el jorn per fer-te de bressol,
quin xiuxiueig tan melodiós entones!
Un diàleg secret entre tu i el rierol.

Tu escampes les llavors que duen vida
de cap a cap del sòl que et veu passar,
de llevant a ponent, a terra enllà
hi ha signes del teu pas, natura ardida
brodada per l'herbei o l'alzinar.

Quan et veig cavalcar damunt les ones
que escumejant escolten el teu clam
i et veig rabent besant platja i rocam
i als quatre vents el teu poder pregones,
em fa temor la fúria del teu bram.

Manllevaré un bri de fantasia
si em manca al cor la pau que hi he somniat
per veure't a la fi ben encalmat,
vençuda ja la força i la follia
si ens deixes un paisatge desolat.

Sigues prudent, oh vent! justa mesura
i fes-ne del teu pas una cançó,
que quan xiulis trucant-me al finestró
siguis carícia suau de la natura
que bressi el nostre somni molt millor.

I quan es mor la tarda, a l'horitzó,
t'ajaus damunt la terra mansament
i ets penyora de pau quan a ponent
s'ha fos de l'astre rei el gran fulgor
i el cel llueix colors d'un roig ardent.

PSEUDÒNIM: Xaloc